

ת"פ 14905/01/18 - מדינת ישראל נגד רונית חמו

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 14905-01-18 מדינת ישראל נ' חמו
בפני כבוד השופטת אושרית הובר היימן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

רונית חמו

הנאשמת

הכרעת דין

1. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירה של גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.
2. עפ"י כתב האישום, ביום 17.10.17, בשעה 16:00 לערך, הניחה גב' טל מור פרינץ (להלן: "המתלוננת"/"טל"), את הטלפון הנייד שלה מחוץ למרפאה הוטרינרית "כל חי", ברח' בנימין 37 ברחובות, בה היא עובדת. בהמשך לכך, הבחינה הנאשמת בטלפון הנייד, נטלה ונשאה אותו מהמקום.
3. בהמשך לאמור, תלתה המתלוננת שלט בסמוך למקום, לפיו אבד הטלפון הנייד וכי כל המוצא מתבקש להגיע למרפאה הוטרינרית.
4. עוד לפי כתב האישום, ביום 19.10.17, בשעה 12:00, הגיעה הנאשמת למרפאה הוטרינרית וזאת לאחר שהבחינה בשלט ושוחחה עם ירדן לוי (להלן: "ירדן"), אשר עבדה במקום באותה העת. הנאשמת טענה בפני ירדן כי "אחר" אשר גנב את הטלפון הנייד יחזיר את הטלפון לבעליו, בכפוף לתשלום בסך של 500 ₪, והכל בתיווכה של הנאשמת. לבקשתה של ירדן, השאירה הנאשמת את מספר הטלפון שלה, לצורך יצירת קשר.
5. בהמשך לאמור, יצר בן זוגה של המתלוננת, מר בן פרינץ (להלן: "בן"), קשר טלפוני עם הנאשמת ומסר לה כי הוא מוכן לשלם עבור הטלפון הנייד וביקש להיפגש. בן והנאשמת ניהלו משא ומתן באשר לגובה התשלום, תוך שבן ביקש לשלם 200 ₪ והנאשמת הסכימה לסך לשל 300 ₪, ואמרה שתמסור זאת ל"אחר", אשר החזיק לכאורה בטלפון וגובה את התשלום.

6. ביום 19.10.17 בשעות הערב, הגישה המתלוננת תלונה במשטרה בגין מעשי הנאשמת.

7. ביום 23.10.17, התקשרה הנאשמת לבן ואמרה לו: "תגיד אתה לא מתבייש...אני באה רוצה להחזיר לך אתה הולך למשטרה? אה? הטלפון הזה זהו נשבר. אין טלפון. עכשיו תמות לא תראה אותו".

8. עפ"י כתב האישום, במעשיה האמורים, נטלה ונשאה הנאשמת דבר הניתן להיגנב, ללא הסכמת הבעלים במרמה בלי תביעת זכות בתום לב וכשבשעת הנטילה התכוונה לשלול הדבר שלילת קבע מבעליו, והכל במציאה, למרות שבעת הנטילה יכולה הייתה לאתר את הבעלים באמצעים סבירים.

תשובת הנאשמת לכתב האישום:

9. בתשובתה לאישום כפרה הנאשמת במיוחס לה בכתב האישום וטענה, כי לא היא זו שגנבה במציאה את הטלפון. הנאשמת אישרה, כי שוחחה לאחר מכן בטלפון בנוגע להחזרתו, אולם טענה כי עבירת הגניבה הושלמה ע"י אותו אחר ברגע הנטילה ועל כן אין לייחס לה חלק בביצוע עבירה על בסיס אותן שיחות טלפון.

המסגרת הדיונית:

10. בהמשך לכפירתה של הנאשמת, נקבע התיק לשמיעת ראיות.

11. במסגרת פרשת התביעה נשמעו עדויות המתלוננת ובן זוגה, והוגשו מסמכי תיק החקירה ובהם הודעת הנאשמת, מזכרים שנערכו, תמלול שיחות, הודעות המתלוננת ובן זוגה במשטרה וכן הודעתה של ירדן עובדת המרפאה, ושני דיסקים ובהם הקלטות שיחות.

12. במסגרת פרשת ההגנה נשמעו עדויות הנאשמת ובעלה.

פרשת התביעה:

עדויות של המתלוננת ע.ת.3:

13. הודעתה של המתלוננת, טל, במשטרה, מיום 19.10.19, הוגשה בהסכמה חלף חקירתה הראשית (ת/8). בהודעתה מסרה טל כי היא עובדת במרפאה הוטרינרית ברח' בנימין 37 ברחובות, וכי ביום שלישי (17.10.17)

ישבה לעשן מחוץ למרפאה, וכאשר קמה הותירה שם את הטלפון הנייד שלה. לאחר מכן, הבחינה בחסרונו של הטלפון, אך לא עלה בידיה לאתר אותו. מאחר וסברה, כי איבדה את הטלפון הנייד, לא דיווחה על כך למשטרה. חלף זאת, תלתה שלט בקרבת המרפאה סמוך למקום בו ישבה לעשן ובו פניה למוצא המכשיר שיצור קשר.

14. עפ"י הודעתה של טל, ביום 19.10.19, בשעה 12:00 התקשרה אליה ירדן חברתה אשר עובדת איתה, וסיפרה לה שהגיעה אל המרפאה "בלונדינית עם סיגריה", לא נכנסה למרפאה ושאלה אם מישהו איבד טלפון. לאחר שנענתה בחיוב, ציינה באזני ירדן כי מישהו שלח אותה ואמר לה להגיד שהוא מצא את הטלפון, כי הוא מוכן להחזירו בכפוף לתשלום פיצוי ע"ס 500 ₪, וכי היא רוצה לעזור להשיב את הטלפון לבעליו. אותה אישה השאירה פתק עם השם "רונית" ומספר טלפון. לדברי המתלוננת, בדקה את מספר הטלפון באפליקציה (me) וכך גילתה כי הוא שייך לגב' רונית חמו (הנאשמת). עוד לדבריה, השם היה מוכר לה מתיבות דואר בבניין סמוך מרפאה ברח' בנימין 39, ואכן כשבדקה איתרה את השם על אחת מתיבות הדואר בבניין. המתלוננת מסרה, כי ביקשה מבן זוגה, בן פרינץ, שיטפל בנושא, ותיארה שתי שיחות טלפון שהתקיימו בינו לבין הנאשמת, אשר הוקלטו (לשיחות אלו ר' התייחסות בהמשך).

15. בחקירתה הנגדית, נשאלה המתלוננת האם נכון שכלל לא ראתה את שמה של הנאשמת בתיבות הדואר, כפי שטענה, אלא שיקרה בכדי להגן על בן זוגה שנכנס למאגר של לקוחות "הוט" באופן אסור כדי להגיע לפרטי הנאשמת. המתלוננת הכחישה ועמדה על כך שמזה תקופה ארוכה היא יושבת לעשן באותו מקום, בזמן עבודתה במרפאה כאשר מולה מוצבות תיבות הדואר של הבנין הסמוך (מס' 39) ובהן תיבת הדואר של הנאשמת. לטענת המתלוננת, לא סיפרה על הפעולות שביצע בן זוגה, למרות שידעה אודותן בעת חקירתה, מאחר וציינה בהודעתה את הדברים הקשורים לפעולותיה שלה בלבד.

עדותו של בן פרינץ:

16. בן הגיע למשטרה, ביום 20.10.17 במטרה למסור הקלטה של 3 שיחות והודעתו נגבתה באותו המועד. בן ציין, כי השיחה הראשונה המוקלטת, כי זו אשר התנהלה בין ירדן לטל, ושתי השיחות הנוספות הן שיחות בינו לבין הנאשמת.

בן טען באותה הודעה, כי בדק את מספר הטלפון שקיבלה ירדן מאותה גברת שביקרה במרפאה, באמצעות אפליקציית "me", וגילה כי שמה הוא רונית חמו.

17. ביום 24.10.17 נחקר בן באזהרה, בחשד לכך שביצע עבירת איומים כלפי בעלה של הנאשמת. באותה הודעה אישר בן שהתקשר לבעלה של הנאשמת, באמתלה שקרית לפיה יש לו קריאה למתן שירות של חברת "הוט", בכתובת בה מתגוררים הנאשמת ובעלה, וזאת במטרה לאמת את פרטי הנאשמת. בן ציין, כי הוא אכן עובד חברת "הוט", וכי בדק במאגר הלקוחות של החברה האם האדם שפרטיו התקבלו בחיפוש באפליקציית me הוא לקוח של הוט והאם הפרטים במאגר תואמים לפרטים שעלו בחיפוש באפליקציה. עם זאת, הכחיש בן שאיים באותה שיחה או בשיחה אחרת על בעלה של הנאשמת. בן מסר, כי לאחר הגשת התלונה במשטרה, התקשרה אליו הנאשמת ואמרה לו שעכשיו לא יראה את הטלפון לעולם, וכי הטלפון שבור. גם הקלטה של שיחה זו הועברה למשטרה.

18. על דברים דומים חזר בעדותו בבית המשפט, במסגרת חקירתו הנגדית וטען כי את החיפוש במאגר הלקוחות של הוט ביצע באישור הממונים עליו בחברה.

הודעתה של ירדן:

19. הודעתה של ירדן, שנגבתה ביום 25.10.17, הוגשה בהסכמה (ת/12).

20. ירדן סיפרה במשטרה, כי היא עובדת כטכנאית במרפאה הוטרנירית, וכי כמה ימים קודם לגביית הודעתה, בשעת צהריים, הגיעה אל המרפאה גברת וקראה לה מהכניסה לצאת אליה. כאשר ניגשה אליה, שאלה אותה האישה האם מישהו איבד טלפון נייד וירדן ענתה לב בחיוב. אז, אמרה האישה כי מישהו מצא את הטלפון וכי הוא מוכן להשיבו תמורת סכום כסף, והשאירה פתק עם השם "רונית" ומספר טלפון.

שיחות הטלפון המוקלטות:

21. הקלטות השיחות שהוגשו לתיק בית המשפט וכן תמלולי השיחות (ת/5, ת/11א, ת/11ב), מתיישבים ככלל עם עדויות עדי התביעה.

22. יובהר, כי לא עלתה מפי הסניגור כל טענה ביחס לקבילות ההקלטות או מהימנותן, והנאשמת אף זיהתה את קולה בשיחות המוקלטות, להן הייתה שותפה.

23. לבית המשפט הוגשו הקלטה ותמלול שיחה, שהתנהלה בין ירדן לטל, שבה תיארה ירדן את המפגש עם הנאשמת שהגיעה אל המרפאה, כמה דקות קודם לכן. כפי העולה מן השיחה, ירדן סיפרה לטל, כי רגעים לפני שיחתן, הגיעה אל המקום אישה שאינה מכירה, ביקשה לדעת האם מישהו איבד טלפון ומסרה כי היא מכירה את האדם שמצא אותו ושמוכן להשיבו בעבור תמורה כספית, בסך של 500 ₪. מן השיחה עולה, כי הנאשמת מסרה שהיא גרה בקרבת מקום, נשלחה ע"י אותו גורם שמצא את הטלפון וכן כי הותירה שם וטלפון בידיה של ירדן.

24. בנוסף, הוגשו הקלטה ותמלול שיחה שהתנהלה בין בן לבין הנאשמת, שבמהלכה פנה בן אל הנאשמת וביקש לברר מהי הדרישה הכספית עבור הטלפון, על ידי מי ומה הקשר בין הנאשמת לבין אותו גורם. באותה השיחה, הנאשמת שבה וטענה כי מישהו שמצא פנה אליה וביקש כי תפנה ותבקש עבורו פיצוי כספי, וכי אילו הייתה זו היא שמצאה, הייתה מחזירה אותו. לטענתה, אותו אדם פנה אליה כי הוא יודע שהיא מתגוררת במקום, וכי היא זו אשר שכנעה אותו להחזיר את הטלפון לבעלים חלף מכירתו. במסגרת אותה השיחה, הציע בן לשלם סך של 200 ₪ בלבד, ומנגד הציעה הנאשמת את הסך של 350 ₪ עבור השבת הטלפון.

25. צורפה שיחה נוספת בין בן לנאשמת, שבה כאשר נשאלה הנאשמת לשמה, השיבה כי שמה הוא אתי, ובמהלכה נאמר לה ע"י בן כי שיחתם הקודמת מוקלטת וכי אם לא יושב הטלפון למרפאה בתוך 40 דקות, תוגש כנגדה תלונה במשטרה.

26. בנוסף, צורפה שיחה בין בן לבין דוד חמו, בעלה של הנאשמת, שבה הזדהה בן כאיש חברת "הוט", וטען כי יש קריאה, וזאת במטרה לאמת את פרטיה של הנאשמת.

27. עוד צורפה שיחה, בין הנאשמת לבין בן, בה נאמר על ידה "תגידי אתה לא מתבייש? אני באה רוצה להחזיר לך את הטלפון אתה הולך למשטרה?... הטלפון הזה זהו נשבר. אין טלפון. עכשיו תמות לא תראה אותו".

סיכום ביניים:

28. כפי שפורט לעיל, ככלל עדויות המאשימה עולות בקנה אחד זו עם זו, וכן עם יתר הראיות שהוגשו על ידה.

29. יודגש, כי אף שנחקרו טל ובן בחקירתם הנגדית בשאלות שמטרתן בחינת מהימנותם, הרי שבסופו של דבר הוסכם גם ע"י הסנגור בסיכומיו, כי העדויות הן מהימנות וכי ניתן לקבוע על בסיסן ממצאים עובדתיים באשר למועד ומקום נטילת הטלפון, וכן ביחס לאירועים ושיחות הטלפון שהתרחשו לאחר נטילתו. עם זאת, לטענת ב"כ הנאשמת גם לאחר אימוץ כלל העדויות מטעם המאשימה לא יהא בכך בכדי להוכיח שהטלפון ניטל ע"י הנאשמת, שכן אין כל ראיה לכך.

פרשת ההגנה:

30. במסגרת פרשת ההגנה העידו הנאשמת ובעלה.

גרסת הנאשמת:

31. גרסתה של הנאשמת כפי שנמסרה בהודעתה במשטרה ובבית המשפט לא הייתה עקבית. להלן אתייחס לסתירות המהותיות העולות מן הגרסה.

32. בהודעתה במשטרה, מיום 24.10.17 (ת/1) מסרה הנאשמת תחילה, את הדברים הבאים:

"אני חזרתי מסידורים בעיר, אני באה לעלות לכיוון הבנין, מצאתי את הפלאפון על הרצפה, אמרתי מה זה, אני מרימה אני רואה טלפון, טוב, הסתכלתי ימינה ושמאלה לא רואה אף אחד, אמרתי לעצמי שאם אשאל עובר אורח כל אחד יכול להגידי שזה שלו. החלטתי להמתין, שמתי על השולחן, אחרי כמה ימים, אני יורדת למטה שמו מודעה, שמי שמצא טלפון שיגיע איתו

למרפאה של הוטרינר, ניגשתי, פתחה איזו בחורה, אמרתי לה תשמעי יש פה את המודעה ואני מצאתי את הטלפון, שאלתי אם זה שלכם, היא אמרה לי "לא, כנראה מישהו שבא לטפל בכלב שלו אצל הוטרינר", שאלה אם אני מוכנה לתת פרטים, נתתי את הטלפון והשם שלי. הלכתי. בשעות הערב קיבלתי טלפון ממנו, הוא אומר "אני מבין שמצאת את הטלפון, אני מבקש שעד שעות תביא אותו לנס ציונה ואני אשלם לך 400 או 450 ₪", לא זוכרת בדיוק, כי זה לא מסתדר לו לבוא אז שאני אביא את זה אליו. אמרתי לו "מאיפה אני מכירה, למה שאני אביא לנס ציונה, אולי אתה רוצח או פדופיל, אתה רוצה תבוא אתה", אחרי שעה שעתיים הוא התקשר שוב ואיים שיביא לי משטרה, התקשר מחסום לבעלי, אמר שהוא מהכבלים..." (ש' 8 - 17).

33. הנאשמת הכחישה בתחילת הודעתה, שהציבה דרישה כספית בעבור השבת הטלפון (ש' 34 - 39).

34. רק לאחר שהושמעה לנאשמת ע"י החוקר, הקלטת השיחה שניהלה אם בן אשר בה סיפרה לו שמישהו אחר מצא את הטלפון וביקשה עבור אותו "אחר" תשלום כספי בעבור החזרתו, הגיבה בעודה נושכת אצבעותיה "טוב, נו יאללה, צריך לשמוע את הכל עכשיו?" ובהמשך "מה ששמעת זה מה שזה, מה אני אגיד לך" ולאחר מכן "היה משהו דומה רק שזה מישהו אחר מצא אותו, לא אני" (ת' 1 ש' 44 - 51). והנה, מיד לאחר מכן, כאשר נדרשה לומר את האמת, שבה אל גרסתה המקורית ואמרה: "מצאתי את הטלפון בכניסה לבנין, עליתי איתו הביתה, כשראיתי את המודעה רציתי להחזיר אותו" (שם, ש' 53). כאשר נשאלה, מה ביקשה עבורו, לא הגיבה (ש' 55). גם בהמשך החקירה שבה וטענה כי היא זו שמצאה את הטלפון "אני מצאתי אותו, מה הייתי אמורה לעשות" (שם, ש' 64), ובסוף ההודעה אף התנצלה על מעשיה.

35. בעדותה בבית המשפט, המשיכה הנאשמת למסור גרסאות סותרות. כך, בעדותה הראשית, מסרה הנאשמת לראשונה כי מי שמצא את הטלפון היה למעשה בעלה. וזוהי לשון עדותה:

"בעלי מצא טלפון נייד בכניסה לבנין, על המדרכה והביא הביתה ואמר לי שמצא, אמרתי לו כנראה שייך למישהו ובוא נחזיר. ניגשתי למרפאה ואמרתי שמישהו מצא טלפון ומעונין להחזיר. אמרו לי אין בעיה, אמרתי אני מוכנה להשאיר את הפרטים שלי קוראים לי רונית חמו וזה המס' שלי ומי ששייך לו הטלפון שיתקשר אלי. אז בעל הטלפון יצר איתי קשר ואמרתי כן מישהו מצא ומעונין להחזיר אבל מעונין בסכום כספי, פיצוי. גם שאנשים מאבדים חיות הם תולים שלט שמי שימצא יקבל פיצוי. בעלי חולה אונקולוגי ולא היינו במצב הכי. אז אמרנו אנחנו נחזיר את המכשיר עם פיצוי. ככה הענינים התגלגלו." (עמ' 17 לפרוטוקול, ש' 11 - 16).

36. פרט לכך שטענה הנאשמת לראשונה, שבעלה הוא זה אשר מצא את הטלפון, אף העידה כי בפנייתה אל המרפאה לא הציגה כל דרישה כספית, וכי העלתה זאת רק בשיחתה עם בן לאחר מכן.

37. בחקירתה הנגדית, טענה הנאשמת שלא סיפרה עד לשלב המשפט שבעלה מצא את הטלפון, מאחר וביקשה לגונן על בעלה בשל מצבו הרפואי והחליטה שלא לערבו. בהמשך חקירתה טענה, שפנתה אל המרפאה מיוזמתה ולא לאחר שהבחינה בשלט בו פורסם דבר האבידה, וזאת מכיוון שבעלה מצא את הטלפון ליד המרפאה ולכן הניחה שהוא שייך לאחת העובדות (עמ' 28, ש' 25). כל זאת, כאמור, בניגוד לדברים שמסרה בהודעתה במשטרה, ובניגוד לעולה משיחתה עם בן.

38. יתרה מכך, בעדותה הכחישה הנאשמת שהציגה דרישה כספית כבר בשיחתה עם ירדן במרפאה וטענה כי הנושא הכספי עלה רק לאחר מכן במהלך שיחתה עם בן (עמ' 19). וכך העידה הנאשמת: **"אני לא דיברתי על כסף, אמרתי שיצור איתי קשר בעל הטלפון ונחזיר לו"** ובהמשך: **"לא דיברתי על כסף. אני אגיד למישהי ניטרלית שאני מבקשת כסף?"** (פרו' עמ' 19 ש' 8-10).

39. ואולם, כפי העולה מהקלטת שיחת הטלפון שבין ירדן לטל, מיד לאחר פגישתן של הנאשמת עם ירדן, סיפרה ירדן לטל אודות הדרישה הכספית, ע"ס 500 ₪, שנדרשה ע"י הנאשמת כשליחה של אותו "אחר" (ת/5). לשאלת מועד הצבת הדרישה הכספית והיוזם שלה, אני מוצאת ליתן משקל מלא לעולה מהקלטת השיחה בין ירדן וטל. שכן ראשית, מדובר בשיחה שנוהלה מיד בסמוך לעזיבת הנאשמת את המרפאה ועל כן היא אותנטית ומהימנה. שנית, אין לירדן כל אינטרס למסור לטל דברים שאינם נכונים ושלא נאמרו לה. שלישית, למשך כל השיחה ניכרת תדהמתן וסלידתן של טל וירדן מעצם הדרישה לתשלום כספי בעבור השבת המכשיר. זאת ועוד, מהקלטת השיחה הראשונה שנוהלה בין בן לבין הנאשמת, עולה כי כבר מראשית השיחה שאל בן את הנאשמת אודות התשלום הכספי שנדרש, והנאשמת מיד מאשרת כי אכן ישנה דרישה כזו. באותה שיחה, בן אף נוקב בסכום (500 ₪), והנאשמת מאשרת כי זה הסכום שהתבקש. גם זו ראייה ברורה לכך, שהדרישה לתשלום כספי ע"ס 500 ₪ הוצגה ע"י הנאשמת כבר בפגישתה הראשונה עם ירדן, בניגוד להכחשותיה, ומכאן שהנאשמת לא העידה אמת בהקשר זה.

40. בחקירתה הנגדית, עומתה הנאשמת גם עם המזכר שנערך ע"י החוקרת גולדי ברוד (ת/6), בו נכתב כי בעת שיצאה מחקירתה לחשה לבעלה "הוא הקליט הכל", ובעלה השיב לה בקול "אין בעיה שיקליט. אנחנו בזבזנו פה חצי יום, אני אתלונן עליו והוא יבזבז פה חצי יום".

הנאשמת הכחישה את אמירת הדברים ואף הכחישה את עצם נוכחותו של בעלה בתחנת המשטרה, אך בהמשך אמרה "יכול להיות שהיה בחוץ, אבל לא איתי" (עמ' 22, ש' 23), וכן "במשטרה לא ראיתי אותו" (שם, ש' 25), וכן טענה כי השוטרת שיקרה בדבריה (שם, ש' 31).

41. יצוין, כי מדובר במזכר שהוגש בהסכמה, השוטרת לא נחקרה אודותיו ואין לבית המשפט כל עילה לפקפק במהימנות האמור בו.

42. עוד עומתה הנאשמת עם העובדה שבשיחתה השניה עם בן, מסרה לו שם בדוי (אתי), וטענה "בהתחלה לא רציתי להגיד שזה אני". הנאשמת לא ידעה להסביר מדוע דווקא בהתחלה מסרה את פרטיה הנכונים.

43. בהודעתו במשטרה סיפר דוד, כי הנאשמת - רעייתו, היא זו שמצאה את הטלפון ברחוב וכי לאחר מכן יצרה קשר עם הבעלים ומסרה את פרטיה על מנת להשיב אותו. לטענת דוד במשטרה, הבעלים הציעו בעצמו להגיע ולשלם בעבור השבתו 400 ₪, אבל באותו ערב התקשר והתחיל לנבל את הפה ולאיים. לכן, הנאשמת סגרה את הטלפון שלה ולא השיבה לשיחות נוספות מן הבעלים, ואז התקשר האחרון אליו והחל לחוקרו "כל מיני חקירות". כאשר נאמר לו בחקירתו כי רונית היא שדרשה את התשלום, השיב דוד: "**לא, הוא הציע כסף**".

דוד הביא עמו את הטלפון הנייד למשטרה ומסר אותו.

44. לעומת זאת, בעדותו בבית המשפט, לאחר שניתנה לדוד חסינות מפני הפללה עצמית, מסר גרסה שונה. דוד העיד, כי בעת שעלה לביתו, הבחין בטלפון מונח על רצפת הכניסה, לקח אותו והביא לנאשמת שתשמור עליו. לטענתו, הנאשמת ריחמה על בעל הטלפון ורצתה להחזירו לידי בעקבות שלט שראתה, בו נכתב כי מי שמוצא את האבדה יבוא על שכרו. לכן התקשרה למספר זה. כאשר נשאל האם הנאשמת אמרה לבעלים ש"מישהו מצא ומבקש כסף", השיב "כן. זה אני. ראיתי את השלט של הכלב אז אמרתי זה אותו דבר" (עמ' 27, ש' 4).

45. מעבר לשינוי הגרסה הברור בין הודעתו של דוד במשטרה לעדותו בבית המשפט, בדבר זהותו של מוצא הטלפון, מתגלות סתירות נוספות בעדותו. כך, מחד טוען דוד שהנאשמת ראתה שלט שהמוצא של הטלפון יבוא על שכרו, ומאידך טוען שחשב על הדרישה הכספית בעצמו לאחר שראה שלט המציע פיצוי כספי למציאתו של כלב. סתירה נוספת העולה מן העדות, היא שבהודעתו טען שהבעלים של הטלפון הציעו לשלם, ובעדותו בבית המשפט טען שהיתה זו דרישה שלו.

46. דוד גם נחקר בעדותו אודות התלונה שהגיש כנגד בן, בגין איומים, אולם לא זכר לומר מהם אותם דברי איום בגינם הוגשה תלונתו וגם אישר כי לא התרגש מהדברים שנאמרו לו "לא רצתי להביא שומרי ראש" (עמ' 28, ש' 25). כאשר עומת עם המזכר של השוטרת ברודי (ת/6), לפיו אמר לנאשמת בתחנת המשטרה שיגיש תלונה כנגד בן כדי שגם הוא יבזבז חצי יום במשטרה, השיב תחילה "איך אני יכול לזכור", ולאחר מכן אמר "לא נכון. אני לא אמרתי דבר כזה. יכול להיות שהיא המציאה, אולם שמעה מישהו אחר מרחוק" (עמ' 29, ש' 4 - 6).

47. כזכור, השוטרת לא נחקרה אודות המזכר שהוגש בהסכמה. פרט לכך, ממילא הטענה כי שמעה מרחוק מישהו אחר, הינה בלתי סבירה, בפרט שהדברים נאמרו בתגובה לכך שהנאשמת עדכנה את דוד שהשיחות הוקלטו.

האמת נחשפת מבין השורות:

48. מקריאה מדוקדקת של הודעתה של הנאשמת במשטרה ומהאזנה בקשב רב לעדותה לפניי, כמו גם להקלטת שיחות הטלפון, עולים אותות האמת, מבין גרסאותיה של הנאשמת.

49. כך, בראשית הודעתה, כאשר נשאלה הנאשמת האם היא מעוניינת להיוועץ בעו"ד, השיבה: "על מה? אני לא צריכה למה למה מה עשיתי? רצחתי שדדתי גנבתי? וואלה יופי. חבל שלא שברתי את הטלפון. רציתי לצאת בסדר ויצאתי הכי פושעת בעולם. חבל, אסור במדינה הזאת לעשות שום דבר טוב, גועל נפ [צ"ל - "נפש", א.ה.ה] איזה אדם פסיכופת" (עמ' 2, ש' 4 - 6).

50. אמירה ספונטנית זו מתיישבת עם טענת המאשימה לנטילת האקטיבית של הטלפון ע"י הנאשמת, לשליטתה בגורלו ולעובדה שהנאשמת לא ראתה בכך כל פסול.

51. לאמירות אלו מצטרפות גם המילים "בגלל שהתקשרו מהמטרה אני שמרתי את הטלפון. רציתי לזרוק אותו" (שם, ש' 20), המגלות גם הן את החזקתה של הנאשמת בטלפון ושליטתה בגורלו.

52. בנוסף, בחקירתה הנגדית של הנאשמת בבית המשפט, כאשר נשאלה האם הגיעה אל המרפאה בעקבות מודעה השיבה "לא זוכרת מודעה. בגלל שזה היה מונח על המדרכה. העובדות יוצאות לעשן שם וכנראה שכחו" (עמ' 19, ש' 4 - 5).

53. ניכר מדברי הנאשמת, כי תיאור הטלפון המונח על המדרכה, בצירוף תיאור הנסיבות שבהן נשכח, הינו אותנטי ונמסר מידיעתה האישית.

54. בהמשך חקירתה הנגדית, נשאלה הנאשמת "באותו רגע שמצאת את הטלפון הלכת למרפאה?", והשיבה: "לא באותה שניה. אני אח"כ שיערתי, לא ידעתי ישר, כי אותה בחורה קבוע יושבת שם ושותה קפה, מדברת בטלפון, ואז ירד האסימון והבנתי שאולי זה שלה ואני ארד לשאול".

55. בהמשך טענה כי לא השיבה את הטלפון מיד למרפאה, מאחר והיתה סגורה. בתגובה לכך נשאלה:

"ש. אבל אם ישבה שם איך היה סגור?"

ת. מה זה קשור. היא ישבה שם כשמצאתי את הטלפון

ש. אז את מצאת?

ת. לא שבעלי מצא.. את מבלבלת אותי. "

(פרו' עמ' 21 עמ' 7-10).

56. גם הקלטת השיחה האחרונה בין הנאשמת לבין בן, לאחר הגשת התלונה במטרה, בה נאמר ע"י הנאשמת "אין טלפון. עכשיו תמות ולא תראה אותו", הינה אמירה אותנטית, המגלה שליטה ברורה של הנאשמת בנעשה עם

הטלפון, ואשר אינה מתיישבת עם טענת הנאשמת להיותה שליחה מטעם בעלה בלבד.

גרסת ההגנה - גרסה כבושה:

57. גרסתה של הנאשמת כפי שנמסרה לראשונה בבית המשפט - לפיה בעלה מצא את הטלפון - הינה גרסה כבושה. גם גרסתו של בעלה, דוד, בבית המשפט היא כבושה, שכן בהודעתו במשטרה, מסר שהייתה זו הנאשמת שמצאה את הטלפון, ואילו בעדותו בבית המשפט טען שלמעשה הוא עצמו מצא את המכשיר.

58. כידוע, משקלה הראייתי של גרסה כבושה הינו נמוך ביותר, אלא אם נמצא נימוק המניח את הדעת לכבישתה. במקרה דנן, נטען כי הסיבה לכבישת הגרסה נעוצה במצבו הרפואי של דוד וברצונה של הנאשמת לגונן עליו מפני חקירת המשטרה.

59. טעם זה עשוי היה להוות עילה לכך שזהותו של דוד לא נמסרה בחקירת המשטרה, אך הוא אינו יכול להסביר מדוע מלכתחילה (עוד בטרם באה התלונה אל העולם) לא מסרה הנאשמת מידע זה בשיחותיה עם ירדן ועם בן. הרי, לדברי הנאשמת ובעלה, אינם רואים ולא ראו מעולם כל פסול בהתנהלותם - לא במציאה, לא בהיעדר ההשבה ולא בדרישה הכספית. אז מדוע אם כן, נדרשה הנאשמת להסתיר את העובדה שהמוצא של הטלפון הוא בעלה? אם סברה מלכתחילה באמת ובתמים שהיא עושה מעשה ישר, עת שחפצה היא להשיב אבידה לבעליה, מהי הסיבה שנדרשה לגונן על בעלה עוד בטרם נפתחה חקירת המשטרה? אם כל מעשיהם של הנאשמת ובעלה הינם לגיטימיים - מדוע לא אמרה מלכתחילה לירדן שבעלה מצא טלפון והוא דורש פיצוי כדי להחזירו? מדוע טענה באזני בן כי זה מישהו אחר, שאין לה ממש קשר איתו ושגר בנס ציונה? מה היה הטעם לחסות את זהותו של דוד, כאשר לא היה כל חשש מאימת הדין?

60. לשאלות אלו, לא נמצאו תשובות המניחות את הדעת בעדות הנאשמת ובעלה, ומשכך לא מצאתי בדבריהם טעם המצדיק את כבישת הגרסה.

לסיכום פרשת ההגנה:

61. נמצאנו למדים, כי גרסתה של הנאשמת רוויות סתירות, הן בהודעתה במשטרה והן בעדותה לפני בית המשפט. גרסת הנאשמת אינה נתמכת בנאמר בשיחות המוקלטות שהונחו לפני בית המשפט. הסתירות מתגלות גם ביחס לשאלה המרכזית - כלומר, מי מצא את הטלפון? אך גם בשאלות שבפריפריה - למשל, מי העלה את נושא התשלום הכספי? האם פנתה הנאשמת למרפאה בעקבות פרסום שלט או ביוזמתה? האם הסכום עליו דובר היה 500 או אולי 400? האם הכסף הוצע ע"י בעלי הטלפון כפרס למוצא הישר, או כפיצוי על כך שאותו "אחר" צריך להגיע מנס ציונה על מנת להשיבו?

62. הסתירות השזורות לאורך כל גרסתה של הנאשמת מעלות תהיות מרובות - אם כל מה שביקשה הנאשמת לעשות

הוא לגונן על בעלה ולא לחשוף אותו כמי שמצא את הטלפון, כפי שנטען, מדוע נדרשה לכל הפרטים השקריים הנוספים? ואם אכן בעלה של הנאשמת מצא את הטלפון, מדוע בעת שמסרה הודעתה במשטרה, לא הסתפקה בלחסות את פרטיו של ה"אחר" ולמה יצרה גרסה שקרית שלמה אותה מסרה בעדותה החופשית בראשית ההודעה?

63. לאור הסתירות בגרסת ההגנה ולאחר שקבעתי כי לא נמצא טעם המצדיק את כבישתה, אני קובעת כי הגרסה אינה מהימנה וכי לא ניתן להשתית עליה כל ממצא עובדתי.

הראיות הנסיבתיות:

64. צודק הסיניגור בטענתו, כי אין בראיות התביעה ראיה ישירה לכך שהייתה זו הנאשמת אשר מצאה ולקחה את הטלפון. הראיות שהוצגו על ידי המאשימה, הן ראיות נסיבתיות, והראיות הישירות היחידות הקושרות את הנאשמת למציאת הטלפון ולקיחתו הן הודעתה במשטרה והודעתו של דוד, מהן הם חזרו בעדותם בבית המשפט.

65. בהתאם להלכה הפסוקה, טרם הסקת מסקנה מפלילה מראיות נסיבתיות, נדרש תהליך שהינו תלת-שלבי: בשלב הראשון, על בית-המשפט לבחון כל ראיה נסיבתית בפני עצמה, על-מנת לקבוע האם ניתן להשתית עליה ממצא עובדתי. בשלב השני, נבחנת מסכת הראיות כולה על-מנת לקבוע האם היא מערבת לכאורה את הנאשם בביצוע העבירה הנטענת. בהעדר ראיה ישירה לאשמה, הרי הסקת המסקנה המפלילה היא תולדה של הערכה מושכלת של הראיות הנסיבתיות, המבוססת על ניסיון החיים ועל השכל הישר. ודוק, אין הכרח כי כל ראיה נסיבתית, כשהיא לעצמה, תספיק להרשעת הנאשם. המסקנה המפלילה עשויה להתקבל גם מצירופן של מספר ראיות נסיבתיות שכל אחת בנפרד אינה מספיקה להפללה, אך משקלן המצטבר מספיק לצורך כך. בשלב השלישי, מועבר הנטל הטקטי להגנה להציע הסבר שבכוחו לשלול את ההנחה המפלילה העומדת כנגד הנאשם, על דרך של הותרת ספק סביר ביחס אליה. על בית-המשפט להניח את התזה המפלילה של התביעה אל מול האנטי-תזה של ההגנה, ולבחון האם מכלול הראיות הנסיבתיות שולל מעבר לספק סביר את גרסתו והסבריו של הנאשם (ראו: ע"פ 6167/99 בן שלוש נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 577, 586-587 (2003) מפי כב' השופטת פרוקצ'יה). ר' פסק דינו של כב' השופט הנדל את הדברים הבאים:

"תנאי לקביעת ממצא מרשיע על בסיס ראיות נסיבתיות הוא כי אותו תהליך של הסקת מסקנות מוביל למסקנה הגיונית וסבירה אחת בלבד, המפלילה את הנאשם. על בית המשפט לבחון את התרחישים האפשריים בהתאם לראיות הנסיבתיות, ולבדוק אם ניתן להצביע על תרחיש מזכה המתיישב אף הוא עם חומר הראיות. מציאת תרחיש כזה מחייבת כמובן זיכוי של הנאשם, שכן נמצא שהמסקנה המרשיעה שוב אינה המסקנה ההגיונית היחידה. ואולם, על תרחיש חלופי זה להיות סביר. אין די באפשרות תיאורטית ונעדרת כל אחיזה בראיות, אלא נדרש כי התרחיש המזכה יהיה הגיוני וריאלי ... עיקרון זה מתחייב מתוך יסוד 'הספק הסביר' המנחה את בית המשפט בהליך הפלילי". (ע"פ 2884/12 חביבה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 6 ((18.6.2014)).

66. לאור העקרונות האמורים, אבחן את הראיות שהונחו לפני בית המשפט. כאמור לעיל, נמצא כי כל ראיה מן הראיות שהוגשו ע"י המאשימה (העדויות, המזכרים, ההקלטות), הינה ראיה מהינה וכזו אשר ניתן להשתית על גביה ממצאים ראייניים. לפיכך, מתקיים המבחן הראשון שנקבע בהלכה לבחינת ראיות נסיבתיות.

67. באשר למבחן השני - אני קובעת כי במכלול הראיות, כפי שהוצגו לבית המשפט, הסקת המסקנה המפלילה, לפיה הייתה זו הנאשמת אשר מצאה ולקחה את הטלפון, מתיישבת עם ניסיון החיים והשכל הישר. מן המארג הראייתי שהונח לפניי - בפרט, פנייתה דווקא למרפאה (לטענתה, מיוזמתה ולא בעקבות פרסום שלט) המעידה על ידיעה ברורה אודות המקום והנסיבות בהם הושאר, שיחותיה עם ירדן ועם בן, החזקתה בטלפון ושליטתה בגורלו - כל אלו מובילים למסקנה המפלילה, כי הנאשמת נטלה בעצמה את הטלפון ולא בעלה, כפי שנטען בבית המשפט.

68. וכעת למבחן השלישי - האם עלה בידי הנאשמת להציע תרחיש חלופי סביר, שהוא תרחיש מזכה. לאור קביעותיי לעיל, בדבר העדר מהימנות עדותה של הנאשמת ועדות בעלה, אני קובעת כי לא עלה בידי הנאשמת להציג תרחיש מזכה, ולו ברמת הספק הסביר.

69. מכל הנימוקים המפורטים לעיל, אני קובעת כי עלה בידי המאשימה להוכיח מעבר לספק סביר כי הייתה זו הנאשמת אשר מצאה ולקחה את הטלפון הנייד של המתלוננת.

ניתוח יסודות העבירה:

70. סעיף 383 לחוק העונשין, מגדיר את עבירת הגניבה:

383(א) אדם גונב דבר אם הוא -

(1) נוטל ונושא דבר הניתן להיגנב, בלי הסכמת הבעל, במרמה ובלי תביעת זכות בתום לב, כשהוא מתכוון בשעת הנטילה לשלול את הדבר מבעלו שלילת קבע;

(2) ...

(ב) ...

(ג) לענין גניבה -

(1) "נטילה" - לרבות השגת החזקה -

(א) בתחבולה;

(ב) בהפחדה;

(ג) בטעות הבעל ובידיעת הנוטל שהחזקה הושגה כך;

(ד) במציאה, אם בזמן המציאה מניח המוצא שאפשר באמצעים סבירים לגלות את הבעל;

(2) "נשיאה" - לרבות הסרת דבר ממקומו, ובדבר המחובר - הסרתו לאחר ניתוקו הגמור;

(3) "בעלות" - לרבות בעלות חלקית, החזקה, זכות החזקה או שליטה;

(4) "דבר הניתן להיגנב" - דבר בעל ערך שהוא נכסו של אדם, ובמחובר למקרקעין - לאחר ניתוקו מהם."

עמוד 12

71. כאמור לעיל, בהתאם להוראות החוק, יסוד הנטילה שבעבירת הגניבה יכול להשתכלל גם ב"מציאה", וזאת "אם בזמן המציאה מניח המוצא שאפשר באמצעים סבירים לגלות את הבעל".

72. לאחר שקבעתי, כי הייתה זו הנאשמת אשר מצאה את הטלפון ולקחה אותו, יש לבחון האם מתקיימים בעניינינו יסודותיה העובדתיים של עבירת הגניבה על דרך מציאה. סבורני, כי התשובה לכך הינה חיובית וכי היא עולה בבירור מן הראיות.

73. אין חולק כי הטלפון נמצא כשהוא מונח בסמוך מאוד לכניסה למרפאה הווטרינרית, ובמרווח שבין שני בנייני מגורים, באזור המוכר לנאשמת, בו היא מתגוררת, וכי אין עסקינן במקרה של מציאת טלפון כך סתם באמצע רחוב הומה אדם. ברי, כי לו הייתה פועלת הנאשמת בתום לב, מבצעת בדיקה קצרה ופשוטה, באמצעים סבירים ביותר וללא כל מאמץ יוצא דופן, הייתה מגלה בנקל שהמתלוננת היא הבעלים של הטלפון. זאת ועוד, מעדותה של הנאשמת עצמה עולה, שידעה בזמן הנטילה שניתן לאתר את בעלי הטלפון במרפאה. למשל, כאשר אמרה בעדותה של "לא זוכרת מודעה. בגלל שזה היה מונח על המדרכה. העובדות יוצאות לעשן שם וכנראה שכחו" (עמ' 19, ש' 4 - 5). כלומר, עפ"י גרסתה של הנאשמת עצמה הגיעה אל המרפאה מיוזמתה, לא בגלל שראתה שלט הפונה למוצא, ואף הסיקה כי הוא שייך לאחת מעובדות המרפאה שיוצאות לעשן בסמוך לה, באורח קבע. אין בליבי כל ספק, שידיעה זו הייתה לנאשמת ברגע מציאת הטלפון, וכי לו הייתה פועלת בתם לב, הייתה מאתרת את בעליו, במאמץ מינורי, ובכל זאת נמנעה מלפעול כאמור.

74. לפיכך, אני קובעת כי הוכח, מעבר לספק סביר, כי הייתה זו הנאשמת אשר נטלה את מכשיר הטלפון של המתלוננת בדרך של מציאה, ובכך מתקיים למעשה היסוד העובדתי של עבירת הגניבה.

75. מה באשר להתקיימות היסוד הנפשי - האם הוכח כי הנאשמת התכוונה לשלול את הטלפון מן המתלוננת שלילת קבע? לדידי, גם התשובה לשאלה זו הינה חיובית, מעבר לכל ספק. את הכוונה שהתגבשה בליבה של הנאשמת ברגע המציאה, ניתן ללמוד מהתנהלותה לאחר מכן.

76. **ראשית**, כפי שקבעתי הנאשמת נמנעה מלנסות ולאתר את בעלי הטלפון ברגע המציאה, אף שלא היה כל קושי לעשות כן. עצם נטילת הטלפון, ללא כל בדיקה ולו שטחית דבר זהות בעליו, ונשיאתו לביתה, מלמדת על כוונתה להעלים את המכשיר ולהסתיר את מעשיה.

77. **שנית**, הנאשמת לא תלתה שלט מיוזמתה, לא פרסמה את המציאה באופן אחר ולא פנתה למשטרה לדווח עליה, כפי שהיה מצופה ממוצא ישר.

78. **שלישית**, כאשר הגיעה אל המרפאה ושוחחה עם ירדן, הגיעה בלי מכשיר הטלפון. לו הייתה לנאשמת כוונה להשיבו הייתה מביאה אותו עמה.

79. **רביעית**, לא רק שהגיעה הנאשמת אל המרפאה ללא הטלפון הנייד, היא אף שיקרה ביחס לעובדה שהטלפון נמצא על ידה ושהוא מצוי בחזקה, וטענה להיותה מתווכת עבור "אחר". כלומר, במקום שהנאשמת תשיב את הטלפון לאלתר היא החלה במעשי הסוואה ושקר ודרישות כספיות בעבור השבתו, מה שמלמד על כוונתה הראשונית והמקורית לשלול את הטלפון שלילת קבע.

80. **חמישית**, אם לא די באמור, בשיחתה עם ירדן, הציגה הנאשמת דרישה כספית ע"ס 500 ₪. גם את עובדה זו ניסתה הנאשמת להסתיר, וטענה בתחילת הודעתה במשטרה כי היה זה הבעלים של הטלפון שהציע מיוזמתו פיצוי, ורק לאחר שהושמעו לה ההקלטות אישרה כי היא זו אשר דרשה תשלום. גם בעדותה בבית המשפט, הכחישה הנאשמת שהדרישה הכספית הועלתה על ידה בפגישתה עם ירדן, למרות שהדברים עולים באופן ברור מההקלטות ומיתר הראיות. בשיחתה עם בן שבה והציגה הנאשמת דרישה כספית בטענה שמדובר בדרישה של "האחר", וטענה כי לו הייתה זו היא שמצאה את הטלפון הייתה משיבה אותו. בשם אותו "אחר" ניהלה הנאשמת אף משא ומתן כספי עם בן. בכל אותה העת החזיקה הנאשמת בטלפון, בדירתה אשר סמוכה למרפאה ונמנעה מלהשיבו.

81. **שישית**, משיחתה האחרונה של הנאשמת עם בן, במהלכה אמרה "אין טלפון. עכשיו תמות לא תראה אותו", עולה בבירור, כי מלכתחילה כלל לא עניין את הנאשמת השבת האבידה לבעליה.

82. **שביעית**, גם מאמירותיה של הנאשמת במשטרה, "חבל שלא שברתי את הטלפון" ו - "בגלל שהתקשרו מהמשטרה אני שמרתי את הטלפון, רציתי לזרוק אותו" (ת/1, ש' 4, 19 - 20), עולה גם כן, כי הדבר האחרון שעניין את הנאשמת החל מרגע הנטילה הוא להשיב את הטלפון שמצאה לבעליו, וכי למעשה כבר ברגע הנטילה התכוונה לשלול אותו שלילת קבע.

83. לאור כל האמור, אני קובעת כי עלה בידי המאשימה להוכיח מעבר לספק סביר, גם את התקיימות היסוד הנפשי של עבירת הגניבה.

סוף דבר:

84. ממכלול הנימוקים המפורטים לעיל, נחה דעתי שיסודות עבירת הגניבה הוכחו, הן במישור העובדתי והן במישור היסוד הנפשי, מעבר לספק סביר, ועל כן אני מרשיעה את הנאשמת בעבירה של גניבה לפי הוראות סעיף 384 לחוק העונשין.

ניתנה היום, ל' סיוון תשע"ט, 03 יולי 2019, במעמד הצדדים

